

Τετάρτη 22, Πέμπτη 23 Ιουνίου,

ώρα 9.30 μ.μ.

ΘΕΑΤΡΟ «ΣΤΟΑ»

Μποστ

«ΜΗΔΕΙΑ»

«Μια ημέρα. Μονάχα μια μέρα.

Μια ημέρα σου ζητάω να μ' αφήσεις να μείνω.

Σήμερα μόνο αφήσέ με να μείνω...»

Μήδεια

Ευριπίδη «Μήδεια»

ΜΗΔΕΙΑ

Σκηνοθεσία : Θανάσης Παπαγεωργίου
 Μουσική : Βασίλης Δημητρίου
 Σκηνικό - κοστούμια : Μποστ
 Χορογραφίες : Μαρία Αλβανού
 Μουσική Διδασκαλία : Ολυμπία Κυριακάκη

ΠΑΙΖΟΥΝ ΜΕ ΣΕΙΡΑ ΕΜΦΑΝΙΣΗΣ

Τροφός : Θαν. Παπαγεωργίου
 Καλόγρια : Αιμιλία Φουντούκη
 Ψαράς : Γιάννης Αναστασάκης
 Μήδεια : Λήδα Πρωτοψάλτη
 Οιδίπους : Πάνος Βασιλειάδης
 Αντιγόνη : Μαρία Αλβανού
 Ευριπίδης : Δημοσθένης Παπαδόπουλος
 Καλόγερος : Γιάννης Αναστασάκης
 Ιάσων : Παύλος Ορκόπουλος
 Εξάγγελος : Γιάννης Αναστασάκης
 Κορυφαίες : Μαρία Αλβανού
 Ελένη Κουλουριώτη
 Αιμιλία Φουντούκη
 Νίκη Χατζίδου
 Χορός : Γιάννης Αναστάσας
 Ελπίδα Βιάννη
 Δημοσθένης Παπαδόπουλος
 Μίνα Λαμπροπούλου
 Τάνια Χαντζάρα
 Συμπλήρωμα χορού : Λένα Φραγκούλη
 Ηλέκτρα Γεννατά
 Βέρα Χατζηϊακώβου
 Κατερίνα-Γαβριέλλα
 Γονέμπστερ
 Αγγελική Σταδοπούλου
 Φωτισμοί : Θαν. Παπαγεωργίου
 Ζωγραφική σκηνικού : Άρης Γεωργακόπουλος
 Περούκες : Φίλιππος Καψάλης
 Μηχ. Ήχου : Νίκος Παντελούς
 Μοδίστρα : Γεωργία Φακιολά

Είναι, πραγματικά, ενδιαφέρον και, άλλοι, πιο ειδικοί από τον υπογράφοντα, δά 'πρεπε να ασχοληθούν με αυτό που κάνει τον Μποστ να γίνεται τόσο «εμπορικός», να συγκινεί, δηλαδή, όχι μόνο τους λόγιους, αυτούς που καταλαβαίνουν και διακρίνουν τους γλωσσικούς ακροβατισμούς του και την σαρκαστική του διάθεση με αυτό που θέλει να λέγεται ελληνική γλώσσα, αλλά και το πλατύ λαϊκό κοινό, εκείνο που συγγεί την γενική «του σάλωνος» με τα Σάλωνα κι όχι με το σαλόνι της Φαύστας.

Είναι ενδιαφέρον να εξετάσουμε το χιούμορ του, την κριτική του, τον αυτοσαρκασμό του, τη λύπη για τα τεκταινόμενα της εποχής μας, τη λατρεία του για την Ελλάδα, για τους μύθους της και την απομυθοποίησή τους, για τους άρχοντές της, που με τρυφερότητα διασύρει, για ό,τι τέλος πάντων αποτελεί την εποχή του. Και είναι ενδιαφέρον, γιατί θα καταλήξουμε σ' αυτό που πολύ εύστοχα διέκριναν μερικοί, ότι ο Μποστ είναι ο σύγχρονος Αριστοφάνης. Όπως εκείνος δεν άφηγε τίποτα όρδιο στην δική του εποχή, έτσι κι ο Μποστ αρνείται να αποδεχθεί σπιδήποτε συμβαίνει στη σημερινή. Και αυτό που συνδέει και τους δυο, δεν είναι τίποτ' άλλο από την μεγάλη και άδοξη αγάπη τους για την Ελλάδα. Γι' αυτή τη Χώρα που, ως φαίνεται, τίποτα δεν πρόκειται να την αλλάξει προς το καλύτερο και που πάντα δά 'χει ανάγκη από Αριστοφάνηδες για να την συνεφέρουν και να της τραβούν τ' αυτό, κάθε στιγμή που παρεκτρέπεται.

Όταν τα κείμενα γίνονται κλασικά και διαχρονικά, τότε κάτι συνδέει τις εποχές μεταξύ τους, αφού οι σημερινές βρίσκουν ομοιότητες με τις χθεσινές και οι αυριανές δεν δά 'χουν να προσφέρουν τίποτα περισσότερο από το αναμύσημα των ίδιων και των ίδιων απαράδεκτων πράξεων...

Θανάσης Παπαγεωργίου

ΘΑΝΑΣΗΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Γεννήθηκε στην Καισαριανή. Αποφοίτησε από τη Δραματική Σχολή του Χ. Βαχλιώτη το '60 και το '62 εμφανίζεται στο θέατρο ερμηνεύοντας τον Κρέοντα από τον «Οιδίποδα Τύραννο» με το θίασο του Κ. Λειβαδέα. Ακολουθούν συνεργασίες με τους θιάσους Διαμαντόπουλου - Αλκαίου, Τίτου Βανδή, Μιράντας - Μπάρκουλη, Ηνωμένων Καλλιτεχνών, Ελευθέρας Σκηνης παίζοντας σε έργα των Κασόνα, Πιραντέλο, Σώου, Μίλλερ, Χάνσπερι, Μπήσαν, Φραγκιά - Σταύρου, Πάρνη, Ρούσσου, Κουνελάκη και Χριστοδούλου. Το '65 αποφασίζει να εγκαταλείψει το θέατρο και ασχολείται με τον κινηματογράφο γυρίζοντας την ταινία «Επί εσχάτη προδοσία» που προβάλλεται το '68. Το '69 ξαναγυρίζει στο θέατρο δημιουργώντας μαζί με την Λήδα Πρωτοψάλτη και τον Τ. Καλόπουλο το θίασο «ΒΗΜΑΤΑ», σκηνοθετώντας για πρώτη φορά («Αυλή των Θαυμάτων») και δίνοντας παραστάσεις στην Κοκκινιά και Αθήνα, ανεβάζοντας άλλα δύο έργα, την «Ενοχή» του Μ. Χάικα και την «Αντιγόνη» του Ανούιν. Η δικτατορία διαλύει τον θίασο αλλά το '71 δημιουργεί μαζί με την Ε. Καρπέτα τη «ΣΤΟΑ» την οποία διευθύνει μόνος του από το '74, με βασικό συνεργάτη την Λήδα Πρωτοψάλτη. Στη Στοά έχει σκηνοθετήσει 46 έργα, μονόπρακτα και δίπρακτα, από τα οποία τρία ξένα («Ο Μανδραγόρας» του Μακιαβιέλι, «Άσμα για το σκιάχτρο της Λουσιτανίας» του Πέτερ Βάις, «Ματωμένος γάμος» του Λόρκα) μια αρχαία τραγωδία («Τρωαδίπσσες» του Ευριπίδη) και τα υπόλοιπα νέων ελλήνων συγγραφέων. Στα 34 απ' αυτά τα έργα έχει παίξει και σαν ηθοποιός. Έχει σκηνοθετήσει στο Άρμα Θεσπίδος (Κεχαϊδή «Το τάβλι», Χριστοφιλάκη «Το τέλος», Σαρρή «Το γαϊτανάκι») και στο Εθνικό Θέατρο (Κορδάτου «Λίγο πριν, λίγο μετά», Καρρά «Μπουλουκστήδες» και Μουρσελά «Μαχαίρι στο κάκαλο»). Στο εμπορικό θέατρο το «40 χρόνια Μποστ» στις επιχειρήσεις Λιβαδά (Θέατρο Σμαρούλα), «Τζην Γέιμ» με τον Τίτο Βανδή και την Μπέττυ Βαλάση και «Φαύστα» του Μποστ με το ΔΗΠΕΘΕ Ιωαννίνων. Ακόμα έξι έργα για την τηλεόραση, από τα οποία έχει παίξει στα τρία (Παπαδογεωργίου «Την άλλη Κυριακή», Μουρσελά «Οι φίλοι» και Θωμόπουλου «Ο Νάσος»), έχει πρωταγωνιστήσει σε άλλα δύο (Ποντίκα «Το τρομπόνι» και «Πανοραμική θέα μιας νυχτερινής εργασίας») καθώς και στις τηλεοπτικές σειρές «Το Λαχείο», «Μαντάμ Σουσου» την οποία και σκηνοθέτησε μαζί με τον Πολ Σκλάβο, «Μικροί - Μεγάλοι» και το «13ο Κιβώτιο» σε σκηνοθεσία Τάσου Ψαρά. Έγραψε δύο θεατρικά έργα που παίχτηκαν στη ΣΤΟΑ: «89,90 FM Stereo» (1989) και «Άντε Γειά» (1991).

Γεννήθηκε στον Πειραιά. Μεγάλωσε και σπούδασε στην Αθήνα και μαζί με τις γυμνασιακές της σπουδές τελείωσε και το επαγγελματικό τμήμα της σχολής Χορού Π. Ματέυ - Ρουσοπούλου. Σπούδασε θέατρο στη σχολή του «Θεάτρου Τέχνης» του Κ. Κουν. Επαγγελματίας πια το 1959 παίρνει μέρος σ' ένα πρόγραμμα μονόπρακτων του ίδιου θεάτρου. Συνεργάζεται με τη Λαϊκή Σκηνή του Χρήστου Μπίση στο έργο του Τζ. Μιλ. Συγκ. «Η Ντίαρντρη των θλιψέων». Από το 1960 μέχρι το 1965 συνεργάζεται με το «Νέο Θέατρο» των Βασ. Διαμαντόπουλου - Μαρ. Αλκαίου, παίρνοντας μέρος στα έργα: «Τα δέντρα πεθαίνουν όρθια» του Κασόνα, «Γαλλία Γαλιλέι» του Μπρεχτ, «Όλα σε καλό» του Πιραντέλο, «Σάββατο, Κυριακή, Δευτέρα» του ντε Φίλιππο, «Ένα δέντρο μεγαλώνει στο Μπρούκλιν» διασκευής του Γ. Γιαννίση από το μυθιστόρημα της Μπέτυ Σμιθ, «Το έμπα και το έβγα του κόσμου» των Γκούφα - Ανδρέοπουλου, «Ήταν όλοι τους παιδιά μου» του Α. Μίλλερ, «Υπόθεση Ουίνσλοου» του Ράιγκαν, «Πέντε στρέμματα παράδεισος» των Φραγκιά - Σταύρου, «Τρίτη και 13» του Γ. Ρούσου, «Το νησί της Αφροδίτης» του Α. Πάρνη, «Το φιορό του λεβάντε» του Γρ. Ξενόπουλου, «Μια γυναίκα χωρίς σημασία» του Ουάιλντ. Το 1965 παίζει στο έργο του Δημ. Χριστοδούλου «Ξενοδοχείο η Κίρκη» με την Ελεύθερη Λαϊκή Σκηνή του Γ. Εμιρζά. Την ίδια χρονιά με τον Θίασο του Τίτου Βανδή στο «Ένας Όμηρος» του Μπρ. Μπρίαν. Στη συνέχεια συνεργάζεται με το Ελληνικό Λαϊκό Θέατρο του Μάνου Κατράκη παίζοντας στο «Ξενοδοχείο η Ευτυχία» του Σοβαζόν και τον Τρελό στον «Βασιλιά Ληρ» του Σαίξπηρ. Με τον Θίασο Φέρτη - Καλογεροπούλου παίζει τον Πινόκιο στο ομώνυμο έργο. Το 1960 παίζει με το Θίασο Βήματα, που αργότερα έγινε η σημερινή Στοά, στην «Αυλή των Θουμάτων» του Καμπανέλλη, και στην «Αντιγόνη» του Ανούι. Από το 1974 συνεργάζεται μόνιμα με τη Στοά παίρνοντας μέρος σε όλα τα έργα του Θίασου. Το καλοκαίρι του '93 ερμήνευσε τη «Φαύστα» του Μποστ με το ΔΗΠΕΘΕ Ιωαννίνων. Από το 1972 μέχρι το 1975 παίζει στην τηλεόραση στη σειρά «Άνθρωπος δίχως πρόσωπο» της Πανταζώνη σε σκηνοθεσία Μ. Λυγίζου, στο «Αναμορφωτήριο» της ίδιας, «Η Θέμις έχει κέφια» του Ψαδά, «Χαίρε Τάσο Καρατάσο» σε σενάριο Γ. Αρμένη και σκηνοθεσία Γ. Σμαραγδή, «Δεσμάτες» του Πλ. Γκαϊτατζή, «Μικροί - Μεγάλοι» του Άρη Παπαθεοδώρου και «Οδός Ιπποκράτους» του Γ. Ξανθούλη.

Ακόμα έχει πρωταγωνιστήσει σε όλα τα έργα που γύρισε η ΣΤΟΑ για την Τ.Υ. καθώς και στους «Φίλους» του Μουρσελά. Πρωταγωνίστησε μαζί με τον Ντ. Ηλιόπουλο στην τηλεταινία του Γ. Σκούρτη «Σχεδόν τίποτα, σχεδόν κανείς» σε σκηνοθεσία Χρ. Παληγιαννόπουλου.

Τέλος, στον κινηματογράφο, έχει δουλέψει στις ταινίες «Επί εσχάτη προδοσία» των Παπαηλία - Παπαγεωργίου, «Βαρύ πεπόνι» του Π. Τάσιου, «Ανατολική περιφέρεια» του Β. Βαφέα.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΤΟΥ ΜΠΟΣΤ

Γεννήθηκε στην Κων/πολη το 1918. Τέλειωσε το Η' Γυμνάσιο και τον ίδιο χρόνο γράφτηκε στη Σχολή Καλών Τεχνών όπου παρακολούθησε μαθήματα μόνο ένα εξάμηνο. Πρωτάρχησε σαν εικονογράφος βιβλίων και περιοδικών και συνεργάστηκε αργότερα σαν πολιτικός γελοιογράφος και χρονογράφος σε πολλές εφημερίδες. Παράλληλα ασχολήθηκε με το θέατρο και την ζωγραφική. Εγράφη 10 περίπου θεατρικά έργα, έκανε 15 ατομικές εκθέσεις κι έβγαλε αρκετά βιβλία. Το 1966 άνοιξε κατάστημα με την επωνυμία ΛΑΪΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΙ, διακοσμώντας πάνω από 20.000 αντικείμενα δώρων.

Χαρακτηριστικό της θεατρικής του τεχνικής είναι ο «ηθελήμενος πλατυσμός» και οι αφελείς επεξηγήσεις, πράγμα που δυσχεραίνει μερικούς κακόπιστους κριτικούς και πολύξερους Θεατρολόγους.

Ο κύριος Χρυσάνθος Βοσταντζόγλου ή Μποσταντζόγλου -πέστε το όπως θέλετε, το ίδιο κάνει- είναι ένας βλοσυρός κι απελπιστικά σοβαρός βιβλιοφάγος. Σαν τον κύριο Μπάστερ Κήτον (που λατρεύει), χωρίς να γελά ο ίδιος, βγάζει γέλιο. Αντιμετωπίζει τη ζωή με φρικτική λογική. Ξέρει καλά, πως όσο πιο λογικά είναι τα πράγματα, τόσο πιο παράλογα φαίνονται όταν τα συνδυάσεις. Ο κύριος Χρυσάνθος τα συνδυάζει σαν αλχημιστής για να βγάλει από τα πιο λογικά πράγματα -μπρος στα έκπληκτα μάτια μας- τα πιο απροσδόκητα αποτελέσματα. Σε αυτό τον βοηθάει η τέλεια γνώση του της ελληνικής γλώσσας και της ορθογραφίας της. Χρησιμοποιεί τις διαφορούμενες έννοιες των λέξεων σαν μάγος, για να μας παραπέμψει όπου θέλει εκείνος. Έτσι στον πίνακά του «Νάφης με υποβρύχιον», είναι απόλυτα λογικό το ότι μας δείχνει τον «νάφη» του να τρώει το γλυκό υποβρύχιον με το κουταλάκι του μέσα στο ποτήρι του νερού, όσο λογικό είναι το ότι μας είχε στείλει με την επιγραφή του να ψάχνουμε στον πίνακα για το ανύπαρκτον υποβρύχιον του «νάφη». Ο κύριος Χρυσάνθος διαθέτει ένα ανεξάρτητο απόθεμα τέτοιων τεχνασμάτων -που προϋποθέτουν εγκεφαλική λειτουργία-, για να καταφέρει να αποσπάσει το χαμόγελό μας. Γνωρίζει πολύ καλά την τέχνη του να μην ευφυολογεί κανοντας χιούμορ. Το ευφυολόγημα είναι εύκολο και γι' αυτό το καταδίκασε και το απέρριψε πάντοτε μετά βδελυγμίας. Το χιούμορ του ήταν και είναι προϊόν επίμονης πνευματικής εργασίας και τεράστιων γνώσεων. Τον θυμάμαι ακόμα να απομωνώνεται σε ένα δωμάτιο για να γράψει ή να ζωγραφίσει και να εκνευρίζεται με τον παραμικρό περισπασμό. Η απεγνωσμένη κραυγή του «ησυχία», στον παραμικρό θόρυβο, συνόδευσε τα αυτά των δικών του χρόνια ολόκληρα. Βλέπετε, ο κύριος Χρυσάνθος, αν και δουλεύει αδιάκοπα, «γεννάει» δύσκολα ό,τι κάνει. Σίγουρα τίποτα δεν γεννιέται εύκολα. Τέτοιες «ωδίνες τοκετού» όμως, δείχνουν πως το χαμόγελο γεννιέται δυσκολότερα από οτιδήποτε άλλο. Γι' αυτό και ο κύριος Χρυσάνθος γελάει σπάνια. Είναι το τίμημα που πληρώνει για το χιούμορ του. Αν κάποτε σαρκάζει, το κάνει χωρίς κακία. Είναι ανεκίκακος. Σαν κακός άνθρωπος θα ήταν απόλυτα αποτυχημένος. Σαν σκληρός επίσης. Βλέπετε, πριν κοροϊδέψει εμάς, κοροϊδεύει πρώτα τον εαυτό του. Χρόνια ολόκληρα μελετούσε -κι όταν λέμε μελετούσε, εννοούμε μελετούσε- τη Βυζαντινή τέχνη, τον Καραγκιόζη, τους λαϊκούς ζωγράφους και τα θέματά τους για να «ξαναμάθει» ζωγραφική. Έτσι, κατάφερε να ζωγραφίζει χωρίς προοπτική (κι έτσι το κύριο πρόσωπο διαφέρει σε μέγεθος από τα διπλανά του ή οι άνθρωποι του είναι μεγαλύτεροι από τα κτίρια και τα βουνά), χωρίς αναλογίες (και οι Μεγαλέξανδροί του είναι κοντοπόδαροι), χωρίς λογική (κι έτσι οι σημαίες στο ίδιο καράβι κυματίζουν εντελώς αντίθετα, εφόσον αυτό τον βολεύει) χωρίς τεχνική (μόνο να 'ξερε κανείς πόσο προσπάθησε να την αποβάλλει) και κυρίως χωρίς να προσπαθεί να αποδείξει τι καλός ζωγράφος είναι ή θα μπορούσε να έχει γίνει. Χρησιμοποιεί λίγα και φτηνά χρώματα (ο καλός ζωγράφος μπορεί να ζωγραφίσει και με βερνίκι παπουτσιών, είναι η αγαπημένη ρήση του) κι όμως οι πίνακές του φαντάζουν σαν να 'πεσε πάνω τους το ουράνιο τόξο. Αφαιρεί ένα σωρό πράγματα για να υπαινιχθεί άλλα κι όμως νομίζεις πως άλλη δουλειά δεν έκανε παρά να ασχολείται με λεπτομέρειες κεντριών π.χ. που τόσο συνηθίζονται στους αυτοδιδάκτους. Ζωγραφίζει απλά πράγματα. Φεμινιστικά. Σαν τον Νάω, τη σύζυγό του και άλλα ζώα. Γνώριμα και οικεία σε όλους μας. Σαν τον Κολόμβο, την Λαϊδή Χάμιλτον, τον γενναίο ήρωα Σκαλτσόδημο.

Ζωγραφίζει σκηνές παραδείσιες με κροκόδειλους, λέοντες και καμηλοπαρδάλεις. Εξωτικά τοπία με γοργόνες, κόνιστρα και πουλιά. Τον Ερωτόκριτο και την Αρετούσα, πλοία, ιππείς, πανοράματα της Κωνσταντινούπολης, μαθητρίες λυκείου, μουζουκτσήδες και τον Λίντμπεργκ. Ό,τι του κατέβει. Κι όμως όλα αυ-

τά είναι ελληνικά με έψιλον κεφαλαίο. Γιατί ο Κολόμβος του είναι ένας δημόσιος υπάλληλος και η Λαϊδή Χάμιλτον, η Γενοβέφα μιας ρομβίας. Γιατί ο Λίντμπεργκ του, ίσως είναι ο κουρέας της γειτονιάς μας και ο Νάω του, ο Τσαρούχης. Αυτά αποτελούν όχι μόνο την απάντηση του κυρίου Χρυσάνθου στο αλαλούμ που ζούμε, μα και την επανάστασή του απέναντι στο μπετόν. Την ανάσα του και τη δροσιά του, απέναντι στο γέρο με το τσιμπούκι, τα φαστ-φουντ και το κιτς που μας περιβάλλει πανταχόθεν. Ο κύριος Χρυσάνθος είναι ντροπαλός. Όλη του η άνεση είναι μια αγωνιώδης προσπάθεια να κοιμουφλάρει την αμηχανία που του προκαλούν όσοι τον δαυμάζουν.

Ο ίδιος δεν θεωρεί τον εαυτό του κάτι εξαιρετικό. Νομίζει πως απλά κάνει μια δουλειά, και προσπαθεί να την κάνει καλά. Τώρα γιατί τον δαυμάζουν, προσπαθεί να το καταλάβει χρόνια ολόκληρα ανεπιτυχώς. Ο ίδιος δαυμάζει απεριόριστα άλλους ανθρώπους και δεν του φαίνεται καθόλου παράξενο. Κάποτε που του ανάφερα την αντίφαση, με κοίταξε με μάτια γυάλινα. Δεν θα το καταλάβει ποτέ. Πάει τελείωσε. Ο κύριος Χρυσάνθος συναρπάζεται από τις ωραίες γυναίκες. Είναι τρυφερός, μα δεν ξέρει να το δείξει και καταντάει γλυκύτητα άγαρμπος. Γεννήθηκε για έμπορος. Πουλάει στη μισή τιμή που αγόρασε, έχοντας την ακράδαντη πεποίθηση πως κερδίζει. Στις ισχνές διαμαρτυρίες της οικογένειάς του -τον ξέρουν πια- απαντάει μεγαλόπρεπα: «Ξέρω εγώ. Κάντε τη δουλειά σας!». Αγαπάει τα παλιά πράγματα και γι' αυτό απέτυχε σαν αντικέρ. Ό,τι του άρεσε το κράταγε και δεδομένου ότι όλα όσα αγόραζε για να εμπορευθεί έπρεπε να του αρέσουν, το σπiti του έγινε μουσείο. Δεν κατάφερε ποτέ του να πει ένα ψέμα της προκοπής και γι' αυτό εν πλήρει αθωότητι, κάνει γκάφες. Ο ίδιος το θεωρεί φυσικό. Απλά, σαν όλους της οικογενείας του, έχει το θείο χάρισμα πρώτα να μιλάει και μετά να σκέφτεται. Λατρεύει τα ζώα. Έχει τέσσερις μεγάλους εχθρούς. Τον καπιταλισμό, το ποδόσφαιρο στην τηλεόραση, την εφορία και την πεδερά του. Αγωνίζεται εναντίον τους με σθένος και συνέπεια, μα συνεχώς χάνει. Ζητάει συγγνώμη όταν κάνει λάθος. Μεταμελείται φρικτά και ενώπιον της μονίμως εντρόμου συζύγου του, το ξανακάνει. Είναι στοργικός πατέρας και παπούς. Ιδιόρρυθμος βέβαια και μέχρις παρεξηγήσεως ευγενής. Ζει σε έναν κόσμο περιέργο και προσεγγίζει το σήμερα, σαν ένα «πλοίοιον ταξιδεύον με υπέροχον καιρόν» που «δυστυχώς ολίγον αργότερον εβυδίσθη». Τραγικό και κομικό είναι αζεδιάλυτα μέσα στη ρομαντική Δονκιχωτική του ψυχή. Είναι φοβερά ευαίσθητος ο κύριος Χρυσάνθος, και γι' αυτό πληγώνεται εύκολα. Δεν μπορεί να ηγωνιστεί ούτε ένα αυγό μόνος του, μα ξέρει να κάνει τόσα άλλα πράγματα, που αυτό συγχωρείται. Σκορπίζει -σθεράπευτα σπάταλος- την ομορφιά γύρω του. Είναι ένας δαυμάσιος άνθρωπος, ερωτευμένος παράφορα με κάθε δουλειά που καταπιάνεται. Θα μπορούσα να συνεχίσω γράφοντας σελίδες ολόκληρες με τα καλύτερα λόγια, μα ξέρω πως θα θυμάσαι. Τον δαυμάζω, τον σέβομαι, τον αγαπάω και φιλώ το χέρι του. Τον ξέρω καλά. Ζω στη σκιά του. Είμαι ένας από τους γιούς του και είμαι περήφανος γι' αυτό.

Κώστας Βοσταντζόγλου

